

Budapesti kaland

Ha egyetlen szóval is kellene értékelnem ezt a napot biztosan az „elképesztő” szót választanám. Leírhatatlan volt minden perc, amit együtt töltöttünk az érdekesebbnél érdekesebb helyszíneken. Ha visszagondolok egyre izgatottabb leszek. Akkor most következnek a rövid tárlatvezetés.

Miután megérkeztünk Kelenföldre rögtön felpattantunk a kettes villamosra és elindultunk a Holokauszt múzeum felé. Számtalan fantasztikus és egyben új ismeretet szereztünk. Különböző termek voltak, amelyek a holokauszt folyamatait követve fogadták a látogatókat, azaz minket. Ahogy követték egymást a termek mi is átértük azokat a szörnyűségeket, melyeket akkoriban a zsidóknak is kellett többek között. Az egyik teremben a zsidóktól megmaradt tárgyakat mutatták be, de persze volt egy kis feladat is ezekkel kapcsolatban. A zsidók tárgyai mellett persze akadtak más csecsebecsék is. A feladat lényege az volt, hogy el kellett dönteni, hogy melyik tárgy a zsidók tulajdona és melyek nem. Az egyik teremben bemutattak különböző kisfilmeket a táborok áldozatairól, a deportálásról és többek között a beteg áldozatokról készítették filmeket. A legérdekesebb az volt ebben a teremben, amikor is egy üveg mögött volt egy üveghez hasonlító tárgy. Veszélyes feliratok voltak rajta, és ez nem volt más, mint azon gáz mellyel a zsidók ezreit pusztították el. Mindannyian tudjuk, hogy a második világháború alatt és egyben a holokauszt idejében is már megjelent a propaganda és az igen csak visszataszító plakátok. A falak tele voltak zsidók ellen szóló hirdetések másolataival is. A múzeum végén pedig volt egy „fehér terem” nevezetű szoba ahol más és más hangfelvételek voltak, és emellett persze megnéztünk egy kis filmet mely egyben az utunk végét jelentette. Minden terem, minden film, minden megmaradt dokumentum sokkal érdekesebbé és átélhetőbbé tette az egész utat. Mint már említettem mi is teljes mértékben átértük a holokausztot. Elég szörnyű, hogy ez megtörténhetett és, hogy ennyi ártatlan embernek kellett életét veszítenie.

A múzeum után elindultunk metróval az Andrásy út 60 alá. Ez a hely több szempontból is különleges. Az 50-es évek alatt itt tartózkodtak a magyar nácik, vagyis a nyilasok. Tárgyalások, kínzások ezrei zajlottak e cím alatt. Akkor most következnek a Terror háza. Amint megérkeztünk az épületben egy eredeti tank állott, vagyis a Szovjet T 54-es. Olaj volt körülötte melyben visszatükröződött a tank is és ezzel együtt az áldozatok képei is. Pontosabban a tank mögött van egy hatalmas fekete fehér fal, amin minden áldozat képe fent van. Itt is az eseményeknek megfelelő sorrendben haladtunk. Az első teremben a vörös hadsereg és a nyilasok összehasonlítása volt a téma. Egy nagy térkép is ki volt vetítve melyen minden eseményt lejátszottak, konkrétan a terjeszkedés folyamata volt megfigyelhető. A terem közepén volt egy nagy fal. Az egyik oldalon a nyilasok a mások a már említett vörös hadsereg videói és egyéb fontosabb információk tanúi lehettünk. Régi tv-s híreket mutattak be, többek között a „nagyok” érkezését. Ez után következett egy hatalmas fekete autó melyről fontos tudni, hogy régen a nevesebb embereket egy ilyen fekete, rideg autóba ültették bele és szállították a parancsként kiadott helyszínre. Ez után következett egy olyan terem melynek a padlóját egy nagy szőnyeg borította. Ennek láttán sokan azt gondolják, hogy nincs semmi érdekes egy szőnyegben pedig igen is van. Ez nem egy hétköznapi szőnyeg volt, hanem ezen a Szovjetunió térképe található. Minden település, minden folyó és még sok más helyszín. Ugyanezen a helyszínen voltak különböző emlékek is. Régi cipők, táskák stb.

Ezután az ÁVH vezetőinek úgymond börtöne következett. A vezetőknek mindent adtak, amit csak lehetett. Voltak tárgyaló asztalok és fotelek is. Ellentétben ezekkel a szoba túlsó végén börtön ágyak voltak, és egy kisebb edény is, ami a mosakodásra szolgált. A fal felső csücskében volt egy gépfegyver is, ami azt a cél szolgált, hogy amikor valaki éppen „tárgyalt” akkor ez a puska csak lelőtte az úgymond útban álló feleket.

Ezt követte a cikkek és tv-s hírek lejátszása. Egy szoba telis tele volt plakátokkal, rádiókkal és minden akkor fontosnak tűnő hirdetést játszottak vissza. Az ÁVH vezetői tárgyaló terme nyújtotta a következő sokkoló élményt. Megvoltak a régi ruhák is melyekben akkor voltak, az öltözőjük is ahol levetették azt a ruhát melyre egy napszámtalan ember vére tapadt. Régi edények is fent maradtak az 50-es évekből is. A legsokkolóbb rész ezután következett, amikor is lementünk a pincébe ahol megmutatták, hogy hol is tartották a foglyokat. Egy nagyon kicsi kis szűk helyen kellett raboskodniuk. Volt orvosi „szoba” is de ez semmivel sem volt külön mint a többi elzárt hely. Itt csak egy fából készült kis „ágynak” mondható valami volt. Nem voltak ablakok csak rácsok. Egy ilyen kis helyen egyszerre akár 16 embert is tarthattak bezárva több napig is. Voltak kínzó eszközök is. A falba bele volt építve egy kisebb rács, ez azt a cél „szolgált”, hogy amikor kínozták az illetőt neki csak be kellett mennie abba a kis lyukba és egésznap ott kellett állnia kiegyenesedve, mert ha támaszkodni akart volna, akkor megvágta volna saját magát mivel a falból hatalmas szilánkok álltak ki. Megtalálták ugyanakkor azt az akasztófát is mellyel 1986-ig folyamatosan ölték meg az embereket. Más és más kínzó eszközöket is bemutatottak. Végül pedig az áldozatok illetve a bűnösök képeivel zártuk a napot a múzeumban.

Metróztunk is, majd a városban tettünk egy kellemes sétát végig a Váci utcán és a Vörösmarty téren. Elmentek a Duna partra megnézni az emlékként kiállított cipő másolatokat is. Majd átsétáltunk a Lánc- Hídon és visszaindultunk az állomásra. Egy elképesztő nap után pedig elindultunk haza.

Fergeteges volt az egész nap és úgy érzem erre egész életünkben emlékezni fogunk.

Decsi Adrienn
8.b